

RESSÒ DE LA PARAULA

L'Església del cel a la terra

L'últim objectiu de l'obra salvadora de Crist (Misteri Pasqual, la seva Mort i Resurrecció) no sols era que poguéssim anar al cel, sinó que ja aquí a la terra poguéssim viure i experimentar alguna cosa del cel. De manera que aquesta experiència del cel ens estimulés per a continuar vivint amb esperança. Aquest va ser el sentit profund de l'esdeveniment de Pentecosta.

Va ser un fet real. Si no fos per l'evidència dels efectes que es van produir en la primera comunitat de cristians de Jerusalem, pensaríem que allò que s'esdevingué el dia de Pentecosta havia estat un fenomen d'hipnotisme col·lectiu o un engany calculat o una llegenda... Només la realitat dels fets posteriors, la pervivència dels efectes, la falta d'idealitzacions fàcils, etc., ens fa pensar que allò va ser un esdeveniment cert, no fruit d'una il·lusió, no buscat, no «fabricat» pels protagonistes.

És veritat que la Pentecosta significa la realització d'un somni de tota la humanitat. De fet, el significat profund d'aquell esdeveniment únicament pot ser copsat per aquells que han somiat alguna vegada a veure el cel a la terra. ¿Qui no ha somiat amb una situació que les persones se sentin vinculades en profunda comunió, sense que les dife-

rències quedin anul·lades, on «allò propi no sigui reivindicat com a dret enfront d'allò comú o allò que és de l'altre», on la comunicació sigui perfecta, on la força de la unitat allí concentrada miri d'expandir-se a tots els pobles de la terra?

Tots els éssers humans, en la mesura en què són conscients del que anhela el nostre cor, comparteixen aquest somni, si bé el fet concret de Pentecosta respon a la realització del somni alimentat més concretament amb l'esperança messiànica de la tradició jueva en l'Antic Testament.

Sense aquesta esperança messiànica no s'entendria plenament. Malauradament no tots mantenen la il·lusió de veure

realitzat aquest somni. Encara són menys els que lluiten per aconseguir-lo. És freqüent la indiferència o la voluntat d'aconseguir altres objectius més «fàcils». Sigui com sigui, és veritat que l'experiència, els intents que hi ha hagut per assolir aquest somni, juguen en contra, perquè sempre han fracassat. Ens diuen que, segons l'experiència, quan es busca la unitat perfecta, caiem en col·lectivismes i dictadures, i que si busquem la llibertat individual o de grup, caiem en l'anarquia i la dissolució. Sol dir-se també que l'objectiu no ha d'anar més enllà d'una espècie de «pacte de respecte o no agressió» per a evitar conflictes.

Però, els creients no sols atenem els nostres somnis o utopies, sinó també «el somni de Déu sobre nosaltres». De manera que, si per qualsevol circumstància, per una crisi mundial de primer ordre, desaparegués en la humanitat la capacitat de somiar, nosaltres sabem que Déu continuarà somiant que tota la terra sigui una immensa Pentecosta: que fóssim aquesta comunió, plenitud del que cadascú és.

Naturalment, això no és possible, llevat que vingui a nosaltres el seu mateix Esperit d'amor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tecnoprogressistes versus bioconservadors (II)

Entre els pensadors de més pes que s'han posicionat contra el somni transhumanista hi ha, en primer lloc, Jürgen Habermas (1929), l'autor de la *Teoria de l'acció comunicativa*. El principal representant de la segona generació de l'Escola de Frankfurt centra la seva reflexió en la qüestió de la indisponibilitat de la vida humana emergent. Des d'una opció filosòfica hereva del marxisme heterodox i aliè a fonaments metafísics i espirituals, defensa la integritat de la vida humana emergent.

Segons l'autor de la *Teoria de l'acció comunicativa* (1981), la vida humana no pertany a la categoria de la propietat. No és una possessió, ni un bé del que es pugui disposar. És un bé indisponible, que no pot ser emprat pels seus progenitors segons els seus interessos. És una realitat indisponible, fràgil i dependent que ha de ser acollida tal com és.

Segons Jürgen Habermas, la seva alteració genètica amb finalitats perfeccionistes no entra dins del camp de decisions dels seus progenitors, perquè no

és un bé que els pertanyi, com ho pot ser un objecte, una cosa, un bé immoble o moble. No pertany a la mare, ni al pare, tampoc a l'Estat, ni a cap corporació privada.

Francis Fukuyama (1952) que prové d'una altre tradició filosòfica i d'un altre univers cultural, de l'escola neoliberal de Harvard, també s'ha posicionat, clarament, contra la utopia transhumanista¹. L'autor de *La fi de la Història i l'últim home*, que fou membre del Comitè Assessor en qüestions bioètiques de l'aleshores president dels Estats Units,

George W. Bush, durant el període comprès entre 2001 i 2009, considera essencial limitar les llibertats pel que fa l'ús i manipulació de la vida humana emergent. Durant el temps que ell fou membre del citat comitè, va exercir una profunda crítica de les propostes transhumanistes.

¹ Cf. F. FUKUYAMA, *Our posthuman future. Consequences of the biotechnology revolution*, Oxford University Press, Oxford, 2002.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

La Iglesia del cielo en la tierra

El último objetivo de la obra salvadora de Cristo (Misterio Pascual, su Muerte y Resurrección) no sólo fue que pudiésemos ir al cielo, sino que ya aquí en la tierra pudiéramos vivir y experimentar algo del cielo. De manera que esa experiencia del cielo nos estimulara para seguir viviendo con esperanza. Este fue el sentido profundo del acontecimiento de Pentecostés.

Fue un hecho real. Si no fuera por la evidencia de los efectos que se produjeron en la primera comunidad de cristianos de Jerusalén, pensaríamos que lo sucedido el día de Pentecostés había sido un fenómeno de hipnotismo colectivo o un engaño calculado o una leyenda... Solo la realidad de los hechos posteriores, la pervivencia de los efectos, la falta de idealizaciones fáciles, etc., nos hace pensar que aquello fue un acontecimiento cierto, no fruto de una ilusión, no buscado, no «fabricado» por los protagonistas.

Es verdad que Pentecostés significa la realización de un sueño de toda la humanidad. De hecho, el significado profundo de aquel acontecimiento únicamente puede ser captado por aquellos que han soñado alguna vez con ver el cielo en la tierra. ¿Quién no ha soñado con una situación en que las personas se sientan vinculadas en profunda comunión, sin que las diferencias queden anuladas, donde «lo propio no sea reivindicado como derecho frente a lo común o lo del otro», donde la comunicación sea perfecta, donde la fuerza de la unidad allí concentrada tienda a expandirse a todos los pueblos de la tierra?

Todos los seres humanos, en la medida en que son conscientes de lo que anhela nuestro corazón, comparten este sueño, si bien el hecho concreto de Pentecostés responde a la realización del sueño alimentado más concretamente con la esperanza mesiánica de la tradición judía en el Antiguo Testamento. Sin esa esperanza mesiánica no se entendería plenamente.

Por desgracia no todos mantienen la ilusión de ver realizado este sueño. Aún son menos los que luchan por conseguirlo. Es frecuente la indiferencia o la voluntad de lograr otros objetivos más «fáciles». Sea como sea, es verdad que la experiencia, los intentos que ha habido para alcanzar ese sueño, juegan en contra, pues siempre han fracasado. Nos dicen que, según la experiencia, cuando se busca la unidad perfecta, caemos en colectivismos y dictaduras, y que si buscamos la libertad individual o de grupo, caemos en la anarquía y la disolución. Suele decirse también que el objetivo no ha de ir más allá de una especie de «pacto de respeto o no agresión» para evitar conflictos.

Pero, los creyentes no solo atendemos a nuestros sueños o utopías, sino también «al sueño de Dios sobre nosotros». De forma que, si por cualquier circunstancia, por una crisis mundial de primer orden, desapareciera en la humanidad la capacidad de soñar, nosotros sabemos que Dios seguirá soñando en que toda la tierra sea una inmenso Pentecostés: que fuéramos esa comunión, plenitud de lo que cada uno somos.

Naturalmente, eso no es posible, a menos que venga a nosotros su mismo Espíritu de amor.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Reunió n. 248 dels bisbes de la Tarraconense a Loreto

El dia 17 i 18 de maig de 2022 va tenir lloc la reunió n. 248 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Santuari de la Mare de Déu de Loreto (Tarragona). Hi van assistir per primer cop Mons. Francesc Coneasa, bisbe de Solsona, i Mn. Lluís Suñer, administrador diocesà de Girona.

Els bisbes han rebut la visita de la comissió permanent de l'Acció Catòlica General i van ser informats sobre la identitat i missió d'aquesta associació laïcal, que ofereix als laics un procés gradual i equilibrat que cerca la unitat fevida. Els bisbes van ser convidats a la Trobada de laics de parròquia i IV Assemblea de l'ACG que tindrà lloc del 21 al 24 de juliol vinent a la ciutat de Barcelona, amb el lema: «Anunciar Jesucrist amb obres i paraules.»

El Sr. Francesc Roig, president de Càritas Catalunya, va presentar als bisbes l'*Informe sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya* de la Fundació FOESSA i altres publicacions, a més d'infor-

FOTO: GIEC

mar sobre la situació de les persones ateses provinents del conflicte bèl·lic a Ucraïna i d'exposar algunes propostes d'accions estratègiques 2022-2024 de Càritas Catalunya.

Es va informar també de la publicació d'una nova edició del *Missal Romà* en llengua catalana. Aquesta renovada versió anirà a càrrec dels coeditors litúrgics —Editorial Balmes i Publicacions de l'Abadia de Montserrat— amb il·lustracions de l'artista jesuïta P. Rupnik, SJ. El desig és que aques-

ta nova edició del *Missal Romà* en català es pugui començar a utilitzar a partir del primer diumenge d'Advent, el 27 de novembre de 2022.

Entre altres qüestions, també es va parlar de la situació de la pastoral de la salut dins l'àmbit hospitalari i sociosanitari, de l'ensenyament de la religió catòlica, la pastoral de joventut i el pelegrinatge europeu de joves que tindrà lloc a Santiago de Compostel·la l'estiu vinent, i la propera X Trobada Mundial de les Famílies, del 22 al 26 de juny.

Assemblea final sinodal de la CEE

El procés sinodal començat a la tardor de 2021 i que portarà l'Església Universal fins al Sínode dels Bisbes de 2023, va avançant. L'experiència local a cada diòcesi s'ha desenvolupat fins ara, moment en que es pot visibilitzar el fruit d'aquesta fase amb la realització de l'Assemblea final sinodal que convoca la Conferència Episcopal Espanyola el proper dissabte 11 de juny.

Participants provinents de les 70 diòcesis es reuniran al Saló de la Fundació Pablo VI, de Madrid, també una representació del Bisbat de Sant Feliu de

Llobregat. Serà una jornada festiva, dinàmica, activa, acollidora... Es presentarà la síntesi final elaborada a partir de les síntesis aportades des de cada diòcesi, però, com que aquell mateix dia es vol viure una experiència sinodal i de treball, es facilitarà la incorporació d'aportacions fruit d'aquella mateixa jornada.

No es tracta d'un punt i final, sinó d'un punt i seguit, ja que el procés sinodal continua fins a l'octubre de 2023 i, sobretot, perquè la sinodalitat és constitutiva de l'Església, expressa la seva natura, és el seu ADN.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

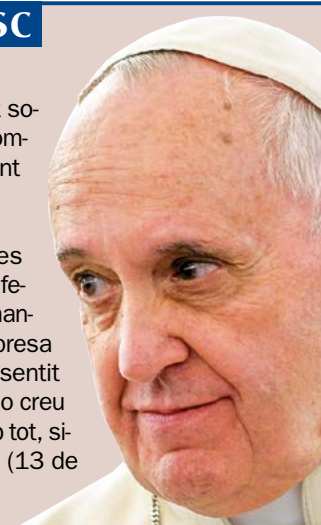

@Pontifex_es: «La mirada cristiana no veu en els més fràgils una càrrega o un problema, sinó germans i germanes als qui acompanyar i cuidar» (11 de febrer).

@Pontifex_es: «Als nens soldat se'ls roba la seva infància, la seva innocència, el seu futur i moltes vegades la seva pròpia vida. Cadascun d'ells és un crít que s'eleva a Déu i acusa els adults que han posat les armes en les seves petites mans» (12 de febrer).

@Pontifex_es: «La vida té sentit sorrent a l'altre en el seu dolor, compartent l'angoixa aliena, alleujant els altres» (12 de febrer).

@Pontifex_es: «Les benaurances declaren que és benaurat, és a dir feliç, el que és pobre, el que està marcat de tantes coses. Aquesta pobresa és també una actitud davant el sentit de la vida: el deixeble de Jesús no creu que ho posseeix tot, que ja ho sap tot, sinó que ha d'aprendre cada dia» (13 de febrer).

Celebració de la Pasqua del Malalt 2022

El dissabte 21 de maig, al matí, més de dues-centes persones entre voluntaris, malalts i professionals del món de la salut, es van reunir a l'Hospital del Sagrat Cor, de les Germanes Hospitalàries de Martorell, per a la celebració diocesana de la Pasqua del Malalt.

Cal destacar la participació dels malalts del Parc Sanitari de Sant Joan de Déu de Sant Boi i de la Residència Lourdes de Sant Just Desvern.

El lema de la campanya d'aquest any és «Acompanyar en el sofriment»,

especialment fent sentir la misericòrdia de Déu a aquells que pateixen.

El nostre bisbe, Mons. Agustí Cortés, va presidir l'Eucaristia acompanyat per sis concelebrants i va animar a tenir cura de les necessitats dels malalts, especialment dels que estan més sols o abandonats.

Les Germanes Hospitalàries van oferir un extraordinari refrigeri després de la Santa Missa i, a continuació, la tuna de la Facultat de Medicina va animar la festa amb els seus cants acompanyats per tots.

Sortida a Vic de la Cúria diocesana

Membres de les cúries de Vic i Sant Feliu de Llobregat

Després dels dos anys de restriccions per la pandèmia, el passat 20 de maig es va reprendre el costum de realitzar una sortida de convivència i cultural dels treballadors de la Cúria, que aquesta vegada els va portar fins a Vic.

El bisbe Romà Casanova i la Cúria de la diòcesi germana van acollir el grup de Sant Feliu de Llobregat amb un caliu molt familiar i proper. Es van visitar les dependències, oficines i despatxos del Palau Episcopal, amb la possibilitat d'intercanviar impressions entre els treballadors dels departaments homòlegs. Posteriorment, una visita guiada a la Catedral de Sant Pere, inclòs el campanar romànic, va permetre apreciar el valor artístic del temple i de les pintures de Sert que li confereixen una personalitat pròpia.

Com a colofó, la visita al Museu Episcopal de Vic, va oferir un bon tast del nombrós patrimoni artístic, tant en pintura com en escultura, fons arqueològic, teixits, etc. que alberga el MEV, dotat amb modernes infraestructures per a la conservació de les peces.

El dinar de germanor ofert pels amfitrions va donar l'ocasió d'acabar de compartir la vida, les inquietuds i les joies del treball desenvolupat quotidianament al cor de la diòcesi i al costat del bisbe.

AGENDA

■ Cloenda de l'Any de la Família Amoris Laetitia.

Diumenge 26 de juny, de les 10 hores fins al dinar, a la Parròquia de Sant Pere, de Sant Pere de Ribes. Amb la celebració de l'eucaristia, catequesi, connexió amb la Trobada Mundial de les Famílies a Roma i programa per a infants. Inscripcions i informació al [web de la Delegació de Família i Vida](#).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. □ Dilluns (lit. hores: de la Solemnitat. 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 86 / Jo 19,25-34]. Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fundador dels germans maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe.

7. ■ Dimarts [1R 17,7-16 / Sl 4 / Mt 5,13-16]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. ■ Dimecres [1R 18,20-39 / Sl 15 / Mt 5,17-19]. *Tortosa*: □ Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.; sant Miquel dels Sants, prev.

9. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pellàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep d'Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Divendres [1R 19,9a.11-16 / Sl 26 / Mt 5,27-32]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe; beat Eustaqui

Kugler, religiós; beat Joan Domínia, bisbe.

11. ■ Dissabte [Fets 11,21b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 10,7-13]. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. □ Diumenge vinent, Santíssima Trinitat (lit. hores: de la Solemnitat. 3a setm.) [Pr 8,22-31 / Sl 8 / Rm 5,1-5 / Jo 16,12-15]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

Diumenge de Pentecosta (C)

COMENTARI

Els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu

Amb la Pentecosta arriba el gran moment inicial de l'Església. A partir d'ara, amb la força de l'Esperit, els apòstols ja es llancen a predicar la Bona Nova de Jesús per tot el món. Ho veiem a la primera lectura. És el moment que *tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diverses llengües, tal com l'Esperit els concedia de parlar*. L'Esperit fa que tots els homes i dones de totes les races i regions entenguin la paraula del Senyor: *Tots nosaltres els sentim proclamar les grans de Déu en les nostres pròpies llengües*. Abans ens ha enumerat els diferents indrets d'on provenien els qui escoltaven la predicació: d'Egipte, de les regions de Líbia, forasters de Roma, jueus i prosèlits, cretencs i àrabs. La salvació de Crist és universal, no queda reduïda al poble jueu. On actua l'Esperit hi ha unitat: tots entenen el missatge de Déu, en la pròpia llengua; al contrari del que va passar a Babel, on parlant la mateixa llengua, no s'entenen. Es fa realitat el que diu el mateix Jesús a l'evangeli: *El Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre*. No solament recordar sinó sobretot entendre. I de forma explícita el Senyor subratlla la unió íntima entre ell i el Pare i l'amor del Pare envers nosaltres: *el meu Pare l'estimarà*. L'Esperit és l'ànima de l'Església. Per això Pau demana que ens deixem endur per aquest Esperit: *Els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu, però vosaltres no viviu segon les mires naturals, sinó segons les de l'Esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres*. I després ens diu encara: *Perquè si visquéssiu així (com demana la carn: forma de viure terrenal), moríreu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu*. Deixar-se endur per l'Esperit és viure com a fills de Déu, és viure en la llibertat: *No hem rebut un Esperit d'esclaus sinó un Esperit que ens ha fet fills*. Som fills: visquem la plena llibertat dels fills enduts sempre per l'Esperit.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grans de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R. Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplabo fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamadas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partes, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfília, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua».

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».